

Arrest

nr. 238 739 van 17 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMA loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 14 oktober 2019 meldde verzoeker zich aan voor het doen van een verzoek om internationale bescherming. Op 17 oktober 2019 diende verzoeker een internationaal beschermingsverzoek in.

Op 9 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dit verzoek niet-ontvankelijk aangezien verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft in een lidstaat van de Unie.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische ismailiet te zijn afkomstig uit het dorp Tell Jedid, provincie Hama. Tot uw 10 jaar leefde u er samen met uw ouders, A. A. en A. H. H. S. (†), en uw broers, A. H. (o.v. X; CG X), S. en O. (2003 †). Daarna verhuisden jullie naar de stad S. waar u woonde tot aan uw vertrek in 2015. U behaalde in 2012-2013 uw bachelor wiskunde aan de universiteit al Baath te H. Tijdens uw studies heeft u in 2011 lesgegeven, echter na het behalen van uw diploma heeft u enkel gewerkt in de noten- en koffiebonen winkel van uw broer S. te S. U heeft Syrië op 15 april 2015 verlaten omwille van het niet willen uitvoeren van uw legerdienst. U heeft het land legaal via Libanon richting Turkije kunnen verlaten omdat u tot die tijd een uitstel had op basis van uw inschrijving aan de universiteit voor uw master. Op 17 april 2015 kwam u legaal in Turkije aan. Tijdens uw verblijf in Turkije werkte u in een houtfabriek, in de bouw en in een schoenenfabriek. In februari 2017 heeft u een opleiding gevolgd om als leerkracht voor Arabieren les te kunnen geven. U zou echter wegens sektarische redenen niet zijn aangeworven aangezien ze de voorkeur zouden geven aan soennieten. Hierna bent u dan in een schoenenfabriek tewerkgesteld. Na twee jaar en een half verliet u op 4 december 2017 Turkije. U betaalde de smokkelaar 1500 euro om u naar Griekenland te brengen. U reisde over land en werd vervolgens aan de Griekse kant opgepakt omwille van illegale binnenkomst. Na 18 dagen werd u vrijgelaten. U reisde verder naar Athene waar u gedurende een jaar illegaal verbleef. U leefde samen met vrienden in een woning in Athene. U betaalde dit met het geld dat u gespaard had in Turkije alsook mede dankzij financiële hulp van vrienden in Europa. U heeft verschillende pogingen ondernomen om illegaal uit Griekenland te reizen. Uw doel was om naar België te komen omdat uw broer H. hier is en ook omdat u hier uw master wil behalen. In juni 2018 heeft u getracht om vanuit de luchthaven van Thessaloniki met een Franse identiteitskaart Griekenland te verlaten. U werd echter samen met nog andere mensen opgepakt en vervolgens voor de rechtbank gebracht. Het besluit luidde dat u drie maanden schorsing kreeg waardoor u in de toekomst geen Grieks paspoort zou kunnen krijgen. Van juli tot september 2018 leefde u op straat. Daarna leefde u samen met andere vluchtelingen in een 'gekraakte' school. U heeft uiteindelijk via Viber een afspraak gemaakt met de Griekse autoriteiten om toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U besloot dat dit de enige mogelijkheid was om vervolgens Griekenland legaal te kunnen verlaten richting België. Op 9 december 2018 werden uw vingerafdrukken genomen in Alimos (ten zuiden van Athene). Op 17 december 2018 had u uw interview en diezelfde dag heeft u de vluchtelingenstatus ontvangen. U kreeg een 'Ausweiss' en twee dagen later diende u een aanvraag in om een Griekse identiteitskaart te ontvangen, dewelke u vijf maanden later ontving. U zou na het ontvangen van uw status geen financiële hulp gekregen hebben omwille van een nieuwe regelgeving van het bevoegde ministerie. U had ook geen recht op een woonst. Het nieuws over de onmogelijkheid om een bankkaart te krijgen ontving u in februari 2019 via een organisatie. U heeft van februari 2019 tot juli 2019 via het internet tevergeefs naar werk gezocht. U heeft in juni of juli 2019 via uw broer S. in Syrië een nieuw Syrisch paspoort aangevraagd om hiermee naar België te kunnen reizen. U kon namelijk geen Grieks paspoort aanvragen gezien het eerdere besluit van de rechtbank in Thessaloniki. Toen u in juli 2019 uw Syrisch paspoort had ontvangen, bent u gestopt met het zoeken naar werk in Griekenland. Drie maanden voor uw vertrek heeft u uw voet verzwikt. U ging naar een staatsziekenhuis waar de consultatie gratis is voor vluchtelingen. De dokter heeft u het advies gegeven uw voet 'omhoog' te houden. Uw enkel raakte gezwollen maar u bent niet meer teruggekeerd naar het ziekenhuis. Een vriend heeft uw reis naar België betaald. Op 5 oktober 2019 heeft u dan uiteindelijk Griekenland per vliegtuig legaal verlaten. Uw Griekse documenten heeft u twee dagen na uw aankomst in België (5 oktober 2019) vernietigd uit vrees terug te worden gestuurd naar Griekenland. Op 17 oktober 2019 heeft u hier een verzoek ingediend om internationale bescherming. Hier in België zou u naar de huisarts gegaan zijn; hij zou u naar een specialist hebben doorverwezen voor een operatie aan uw voet. U heeft Griekenland verlaten omdat u nooit de intentie had om daar te blijven. U wilde van meet af aan naar België omdat uw broer hier woont en u hier uw master wil behalen. Nadat u de vluchtelingenstatus in Griekenland heeft ontvangen, kreeg u geen enkele ondersteuning. Geen geld, geen woonst. Uw pogingen naar werk waren tevergeefs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in december 2018 de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland (Verklaring DVZ punt 22, Eurodac Search Result en CGVS p. 6).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u in Griekenland als vluchteling geen financiële steun noch woonst te krijgen alsook dat er geen werk is en er geen aanbod is om de taal te leren (CGVS pp. 7 en 8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U geeft aan dat u van meet af aan niet de intentie had om in Griekenland te blijven waardoor u geen behoefte had om de Griekse taal te leren en op zoek te gaan naar werk (CGVS, p. 7). U had geld gespaard door te werken in Turkije alsook leende u geld bij vrienden zodat u het eerste jaar (van december 2017 tot december 2018) in Griekenland in de illegaliteit kon leven (CGVS, p. 7). Uw doel was om naar België komen omdat uw broer hier is, hier het onderwijssysteem goed is en u uw master wil voltooien alsook zijn er hier veel werkmogelijkheden (CGVS, p. 11 + Verklaring DVZ punt 27, p. 11). Na verschillende mislukte pogingen om Griekenland te verlaten, heeft u in december 2018 dan toch in Griekenland een verzoek om internationale bescherming ingediend en dit omdat u geen geld meer had en u beseftte dat dit de enige manier was om naar België te kunnen gaan, namelijk met officiële documenten (CGVS, p. 7). Zelfs toen u in juni 2018 door de politie in de luchthaven van Thessaloniki werd opgepakt, heeft u geen verzoek willen indienen (CGVS, p. 6, 11). Uit uw houding blijkt overduidelijk dat u nooit van plan bent geweest een leven in Griekenland op te bouwen en u een verzoek om internationale bescherming indiende louter en alleen om dan vervolgens Griekenland te kunnen verlaten. Verder haalt u aan dat na de toekenning van de vluchtelingenstatus in december 2018

geen recht had op financiële steun noch recht had op een woonst (CGVS, p. 7 + Vragenlijst vraag 3 punt 5). U legt in kader hiervan chat berichten in het Arabisch neer, d.d. 13, 14 en 22 februari 2019, met een organisatie en dit in verband met de aanvraag van een bankkaart (CGVS, p. 7 + zie map documenten nr 6). Vervolgens stelt u dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, p. 8 + Vragenlijst vraag 3 punt 5). U beweert dat niemand u aanvaardde omdat u ten eerste een vluchteling bent en ten tweede een Arabier (CGVS, p. 8). Uw beweringen dienen echter te worden genuanceerd. Immers gepeild op welke wijze u op zoek ging naar werk, stelt u dat u de hele tijd op het internet zocht alsook naar 'de zaken' zelf ging (CGVS, p. 8). Gevraagd dit te verduidelijken haalt u aan dat u van februari 2019 tot juli 2019 op zoek ging naar werk en dit totdat u uw Syrisch paspoort had. Gepolst of u op het internet op Griekse sites naar werk zocht, antwoordt u 'neen op pagina's van Arabieren' (CGVS, p. 8). Logischerwijze gevraagd waarom u dit niet deed, vergoelijkt u dit door te stellen dat u geen Grieks kan lezen (CGVS, p. 8). Gepeild waarom u dan niet de Griekse taal heeft geleerd, werpt u op dat er niemand is om het u te leren doch even later haalt u aan dat u wel een paar woordjes heeft geleerd op school maar dat het leven in de school te moeilijk was om de taal te leren. De levensomstandigheden waren er moeilijk (CGVS, pp. 8 en 9). Geconfronteerd met het feit dat u in Turkije wel de taal heeft geleerd om te kunnen werken en om naar de winkel te kunnen gaan (CGVS, p. 5), wijt u dit aan het feit dat er in Turkije, in tegenstelling tot Griekenland, veel werk is in fabrieken, terwijl in Griekenland de Grieken zelf werkloos zijn (CGVS, p. 9). Het hoeft geen betoog dat het geringe aanbod aan werk geen afdoende verklaring is waarom u het Grieks niet heeft geleerd. Uw verklaring dat u geen werk vond in Griekenland omdat u een Arabier bent, biedt ook geen afdoende verklaring aangezien uzelf aankaart dat u enkel op Facebook advertenties van Arabieren reageerde (CGVS, pp. 8 en 9). U heeft ook nooit getracht om elders in Griekenland op zoek te gaan naar werk omdat u dan zeker 200 euro zou moeten hebben om zich te verplaatsen, hetgeen u niet had (CGVS, p. 10). Gewezen op het feit dat u van Griekenland naar België bent gevlogen, geeft u toe dat een vriend u dit geld heeft opgestuurd (CGVS, p. 10). Uit al uw verklaringen blijkt, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u op geen enkel moment ernstige stappen hebt ondernomen zich in Griekenland te vestigen en een leven op te bouwen en kan er bijgevolg bezwaarlijk worden aangenomen dat u niet in staat zou zijn werk en een woonst te vergaren. Tot slot werpt u op dat u in Griekenland niet de nodige verzorging heeft ontvangen nadat u uw voet verzwikt had en dit drie maanden voor uw vertrek naar België. U haalt echter zelf aan dat u slechts eenmaal naar een dokter bent gegaan in een ziekenhuis waar de consultatie gratis is voor vluchtelingen. Hij gaf u het advies uw voet te laten rusten door hem 'omhoog' te houden. Toen uw enkel gezwollen was, bent u niet meer teruggekeerd naar het ziekenhuis. In België heeft de huisarts foto's laten nemen en bent u doorverwezen naar een specialist (CGVS, pp. 12 en 13). Er dient te worden opgemerkt dat deze door u beschreven gang van zaken niet aantoonde dat u in Griekenland niet adequaat zou zijn behandeld en u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Zo bent u zelf niet naar een andere dokter gegaan voor een second opinion noch bent u naar het ziekenhuis teruggekeerd toen de situatie zou zijn verslechterd. Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Op de vraag of u ooit problemen heeft gekend in Griekenland beweert u door de politie van Athene racistisch te zijn bejegend (CGVS p. 9). Op basis van vermoedelijk uw uiterlijk, u bent Arabier, zou u voor identiteitscontroles zijn meegenomen naar het bureau om vervolgens na enkele uren weer te mogen beschikken (CGVS, p. 9). U werd een maand voor uw vertrek op een toeristische plek publiekelijk gefouilleerd waarna u werd aangemaand daar nooit meer te komen (CGVS, p. 9). U geeft aan dat de politie van Thessaloniki op de luchthaven u niet racistisch heeft behandeld enkel de politie van Athene en dan meestal de politie op motors (CGVS, p. 9). Verder haalt u nog aan dat u in de periode waarin u op straat leefde seksueel werd geïntimideerd in die zin dat men u geld zou hebben aangeboden (CGVS p.9). Deze door u aangehaalde incidenten lopen niet op tot een vrees in de zin van de Conventie, dat hoeft geen verder betoog. In de marge dient nog aangestipt dat u stelt problemen te hebben gehad met de smokkelaar en zijn groep, doch dient opgemerkt dat u hier geen melding van hebt gemaakt tijdens uw gesprek met Dienst Vreemdelingenzaken en er van uitgegaan kan worden dat u dit wel degelijk zou hebben vermeld, moest dit ernstig zijn (CGVS p.9).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

De door u neergelegde documenten met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, geloof en studies zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ze bevestigen enkel uw afkomst uit Syrië, dewelke niet in twijfel wordt getrokken.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Hierbij dient te worden aangestipt dat zijn vrees ten aanzien van zijn land van nationaliteit werd beoordeeld, met name Syrië. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat elk dossier individueel wordt geanalyseerd en beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 22 juni 2020 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland (zie in dezelfde zin: RvS Nederland, 15 juli 2019, nr. 201902302/1/V3, punt 5.)

Verweerder heeft op 26 juni 2020 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij het Country Report: Greece. Update 2019 van de Asylum Information Database – Greek Council for Refugees. Verzoeker heeft aan de Raad geen informatie overgemaakt. De raadvrouw van verzoeker

betwist ter zitting niet dat de aanvullende nota van verweerder met het AIDA-rapport aan haar werd overgemaakt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° juncto artikel 57/6, § 3, lid 3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker citeert artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat indien verweerder van de mogelijkheid gebruik maakt die artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° biedt om een dergelijk verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, hij zich moet houden aan de bijkomende voorwaarde zoals geformuleerd in het derde lid van voormeld artikel. Daarin wordt bepaald dat de in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6° bedoelde beslissingen moeten worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming. In casu werd het verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan verweerder op 25 november 2019 en de beslissing werd pas genomen op 9 januari 2020, ruim 15 werkdagen na ontvangst ervan. Verzoeker meent dat bijgevolg niet langer kon gebruik gemaakt worden door verweerder van de mogelijkheid om zijn beschermingsverzoek onontvankelijk te verklaren. Bijgevolg had volgens hem zijn vrees voor vervolging moeten onderzocht worden ten aanzien van Syrië.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht toe dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 33, 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) waardoor in de mogelijkheid wordt voorzien om een internationaal beschermingsverzoek onontvankelijk te verklaren indien de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Verzoeker erkent dat uit die artikelen niet blijkt dat expliciet wordt opgelegd dat een onderzoek is vereist naar de leefomstandigheden in die andere lidstaat. Verzoeker wijst wel op de woorden “bescherming geniet”, zoals vermeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat nog steeds vereist is dat de verzoeker zich moet kunnen beroepen op die bescherming. Verzoeker vervolgt dat de fundamentele mensenrechten evenwel altijd moeten gerespecteerd worden en dat het terugsturen van verzoeker naar Griekenland geen schending mag uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij vervolgt dat daarbij niet noodzakelijk sprake moet zijn van systematische tekortkomingen. Verzoeker betwist niet dat hij bescherming geniet tegen refoulement, maar meent wel dat hij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, waardoor het beschermingsstatuut ineffectief is. Hij verwijst daarbij naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en citeert uit het gehoorverslag. Verzoeker stipt aan dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken en citeert daarbij uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland). Verder wijst hij erop dat in de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en in het Vluchtelingenverdrag positieve verplichtingen zijn opgenomen ten aanzien van statushouders die evenzeer gelden voor Griekenland. Verzoeker gaat vervolgens in detail in op de artikelen in de Kwalificatierichtlijn die betrekking hebben op gezondheidszorg (artikel 30), integratievoorzieningen (artikel 34), huisvesting (artikel 32) en sociale voorzieningen (artikel 29). Wat betreft de gezondheidszorg, stelt verzoeker dat erkende vluchtelingen in Griekenland in theorie wel recht hebben op gezondheidszorg, maar in de praktijk niet de nodige medische zorgen krijgen wegens onder meer een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Hij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Griekenland. Wat betreft de integratievoorzieningen, stelt verzoeker nooit toegang gekregen te hebben tot taallessen of een professionele opleiding aangezien ze ook geen informatie kregen bij het verlaten van het opvangcentrum over mogelijke integratieprogramma's. Het gebrek aan taallessen maakt het ook moeilijk om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de

arbeidsmarkt. Wat betreft huisvesting wijst verzoeker erop dat dakloosheid een groot probleem vormt voor personen met internationale bescherming. Hij wijt dit aan het feit dat zij snel het opvangcentrum moeten verlaten en geen financiële ondersteuning krijgen. Daarnaast krijgen statushouders ook geen sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van het statuut, aangezien ze daarvoor reeds langere tijd in Griekenland moeten verblijven. Omdat Griekenland niet voldoet aan de verplichtingen in de Kwalificatierichtlijn, meent verzoeker dat hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, hetgeen strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan verzoeker zich niet beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd toegekend. Tot slot stelt verzoeker dat verweerder zich beperkt tot het gratuit ontkennen van zijn ervaringen in Griekenland. Hij acht het opvallend dat het administratief dossier geen enkel rapport of element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van verzoeker worden weerlegd. Het administratief dossier bevat niets over de situatie van statushouders in Griekenland, hetgeen volgens verzoeker wijst op vooringenomenheid en een gebrekkig onderzoek.

3.2 Verweerder heeft geen nota ingediend, enkel een "aanvullende nota" volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan hem heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Verder luidt artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet:

"De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden."

Thans wordt niet betwist dat de beslissing inderdaad niet binnen de termijn van 15 werkdagen werd genomen. De Raad wijst er echter op dat dit een ordetermijn betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

Het niet respecteren van de ordetermijn van 15 werkdagen kan bijgevolg niet leiden tot de conclusie dat verweerder de bestreden beslissing niet meer kon nemen. Verzoeker heeft geen belang bij het aanvoeren van de schending van de termijn van 15 werkdagen zoals opgenomen in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan ook niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft het tweede middel voert verzoeker terecht aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn omzet. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van

redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search result “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]). Verzoeker stelt zelf dat hij erkend werd als vluchteling.

In navolging van het voormelde arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Uit het betoog van verzoeker in het verzoekschrift, evenals uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS, blijkt dat hij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen waarin hij niet meer zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij focust daarbij op toegang tot gezondheidszorg, taallessen, werk en vrees voor dakloosheid. Verzoeker doelt daarmee duidelijk op een situatie zoals bedoeld in het arrest Ibrahim, van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zal hebben voor zijn gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De taak van de rechter is in deze duidelijk door het Hof van Justitie bepaald in punt 88 waar het Hof stelt dat wanneer de rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, deze rechter *“dan ook ertoe gehouden [is] om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet volgens punt 89 rekening gehouden worden met *“alle gegevens van de zaak”*. In casu moest de Raad vaststellen dat noch verweerder, noch verzoeker objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en actuele gegevens over de situatie van statushouders in Griekenland hadden verstrekt. In de map met de landinformatie van verweerder zit enkel info aangaande de Eurodac-hit, een nota aangaande die hit en info over Alimos in Griekenland van Wikipedia. Er is evenmin enige internetlink naar dergelijke gegevens opgenomen in de procedurestukken, noch heeft de vreemdeling zelf stukken voorgelegd bij verweerder die dit gebrek zouden kunnen opvangen. Nochtans heeft de Raad naar Belgisch recht geen onderzoeksbevoegdheid. Bijgevolg heeft de Raad bij beschikking deze gegevens opgevraagd, waaraan verweerder gevolg heeft gegeven door het *“Country report: Greece van de Asylum Information Database (AIDA) update 2019”* over te maken. Het laatste hoofdstuk van dit rapport betreft de inhoud van internationale bescherming waarin wordt ingegaan op huisvesting, tewerkstelling en opleiding, sociaal welzijn en gezondheidszorg, aspecten waarop verzoeker heeft gewezen.

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het *“extreem moeilijk”* is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat zij binnen de dertig dagen

na opvang van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen. Het Helios-programma is bedoeld om de integratie van statushouders te bevorderen, maar staat open voor een beperkt aantal statushouders. Volgens een rapport van Pro Asyl van januari 2019, waarnaar wordt verwezen, wordt gedocumenteerd dat een gezin met kinderen (statushouders), bestaande uit vier personen, werd teruggestuurd door Zwitserland naar Griekenland en daar dakloos werd, zonder cruciale uitkeringen en zonder werk.

Wat betreft werk stelt het rapport dat de wet voorziet in automatische toegang tot de arbeidsmarkt voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de Grieken. Tegelijk stelt het rapport dat derdelanders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken en dat zij meestal in de informele sector tewerkgesteld worden hetgeen geen toegang verschaft tot sociale zekerheid. De grote meerderheid van de statushouders is afhankelijk van voedselverdeling en verdeling van financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Een aantal acties ter bevordering van de integratie zijn voorzien, zoals een programma voor 8000 erkende vluchtelingen in de landbouwsector, maar deze moeten nog geïmplementeerd worden. Wat betreft toegang tot opleidingen wordt gesteld dat volwassen statushouders recht hebben op toegang tot opleidingen op dezelfde wijze als andere legaal verblijvende derdelanders. Het UNHCR heeft echter een gebrek aan Griekse taallessen, cruciaal voor de integratie, aangeklaagd.

Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid van Griekse burgers. Echter, volgens het rapport zijn er in de praktijk moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo bv. wat betreft de "KEA" of een soort van sociaal solidariteitsinkomen blijkt dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een taksregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het rapport stelt: "het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, hetgeen inhoudt dat ze niet om die uitkering kunnen verzoeken" (eigen vertaling). Het rapport stelt dat naast deze KEA er geen andere effectieve uitkeringen zijn in de praktijk.

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

De raadvrouw van verzoeker stelt ter zitting dat zij niet akkoord gaat met de analyse van verweerder dat het vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland nog kan gevolgd worden. Uit wat blijkt uit het voorgelegde rapport kan bezwaarlijk ontkend worden dat gewag wordt gemaakt van potentieel zeer preciaire situaties voor teruggestuurde statushouders in Griekenland waaruit blijkt dat dergelijke personen zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden. Toch wordt door de Raad niet aangenomen dat de situatie zodanig ernstig is dat voor elke statushouder die terugkeert naar Griekenland zich een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal voordoen. Door deze preciaire situatie is wel voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Griekse statushouders.

Volgens paragraaf 89 van het arrest Ibrahim moet rekening gehouden worden met "alle gegevens van de zaak" alvorens de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken die wijzen op een schending van artikel 4 van het Handvest. Het risico moet ook bestaan buiten de wil en persoonlijke keuzes om van de betrokkene. In casu blijkt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot het in theorie aanhalen van de rechten die voorzien zijn in hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn waaraan Griekenland niet voldoet. Er kan bezwaarlijk ontkend worden, op grond van de objectieve informatie gevoegd door verweerder via de aanvullende nota, dat niet al deze rechten in de praktijk worden gegarandeerd in Griekenland. Het Hof van Justitie heeft evenwel in het arrest Ibrahim (punt 92) gesteld dat ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen.

Bijgevolg moet nagegaan worden of in casu de voormelde tekortkomingen voor verzoeker zullen leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest. Zoals gesteld, moet daarbij met "alle gegevens van de zaak" rekening gehouden worden en moet het risico bestaan buiten de wil en persoonlijke keuzes om.

Wat betreft de gezondheidszorg waar verzoeker zich grote zorgen over maakt, gaat verzoeker in het verzoekschrift niet concreet in op zijn eigen gezondheidstoestand en de motieven in de beslissing. Zo maakte verzoeker gewag van het verzwikken van zijn voet, waarvoor hij stelde niet de nodige zorgen te hebben gekregen. Verweerder merkt evenwel in de beslissing op dat verzoeker maar een maal naar de dokter is gegaan, waar hij het advies kreeg zijn voet omhoog te leggen. Verzoeker verklaarde evenwel nadien niet meer teruggegaan te zijn ondanks het feit dat de zwelling bleef. In België werd verzoeker wel door een huisarts doorverwezen naar een specialist volgens zijn verklaringen. Verweerder motiveert evenwel terecht dat hiermee niet is aangetoond dat verzoeker geen afdoende toegang kreeg tot adequate gezondheidszorg en verzoeker de mogelijkheid had naar een andere arts te gaan of terug te keren naar het ziekenhuis toen de situatie zou zijn verslechterd. De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt aangaande zijn medische situatie.

Wat betreft de toegang tot integratieprogramma's en taallessen, blijkt het volgende uit gehoorverslag: *"Maar u zat er dus een jaar, heeft u dan nooit geprobeerd om werk te vinden of taal te leren aangezien pogingen niet lukte en u ging moeten blijven in GR?" "Neen want elke week of om de twee weken probeerde ik weg te gaan dus het was niet logisch om taal te leren. Mijn doel was weggaan dus waarom zou ik werk zoeken." "Maar u heeft in TR ook gewerkt?" "Ja omdat ik wist dat ik daar zou blijven gedurende twee jaar maar in GR was ik telkens aan het denken vandaag ga ik vertrekken." En verder "Welke stappen ondernomen om GR te leren?" "Ik leerde wat woordjes op school, het leven in school was moeilijk om taal te leren." "Maar u bent een universitair iemand die zijn mannetje kan staan meer dan analfabeet, waarom niet moeite gedaan om GR te leren?" "De levensomstandigheden waren daar moeilijk hoe zou ik daar leren als geen boek is, na mijn aankomst hier ben ik naar school gegaan en ondertussen in een maand heb ik wel wat geleerd. Daar verbleef ik samen met negen mensen in een kamer." De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij een universitair diploma heeft en niet ingaat op de motieven in de beslissing aangaande zijn gebrekkige inspanningen om Grieks te leren.*

Wat betreft werk en huisvesting, blijkt uit de objectieve informatie supra besproken inderdaad dat statushouders in Griekenland kort na het verkrijgen van hun internationale beschermingsstatus zelf voor hun onderhoud moeten instaan en het vinden van werk hierbij cruciaal is. Ook al blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker verklaard heeft gedurende enkele maanden op internet naar werk gezocht te hebben, blijkt eveneens dat verweerder terecht motiveert dat verzoeker verklaarde enkel op websites van Arabieren gezocht te hebben en ook niet elders in Griekenland op zoek gegaan te zijn, terwijl hij verklaarde wel in Turkije de moeite gedaan te hebben de taal te leren.

Er blijkt uit voorgaande verklaringen ook duidelijk dat verzoeker van meet af aan niet de bedoeling had zich in Griekenland te vestigen. Ook in de vragenlijst voor het CGVS, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld (administratief dossier, stuk 12) antwoordde verzoeker onder meer: *"Mijn broer woont hier en ik wil hier verder studeren. Mijn doel was van in het begin al België en niet Griekenland."*

De Raad herhaalt dat verzoeker een zelfredzaam profiel blijkt te hebben, nu hij niet betwist wiskunde aan de universiteit gestudeerd te hebben. Verzoeker bleek ook bij machte tijdens zijn verblijf in Turkije Turks te leren en daar wel werk te vinden. Verder blijkt ook dat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat uit alle verklaringen blijkt dat verzoeker geen ernstige stappen heeft ondernomen om in Griekenland een leven op te bouwen en niet kan aangenomen worden dat verzoeker niet in staat is werk te vinden om hiermee in huisvesting te kunnen voorzien. Ook al blijkt dat verzoeker verklaard heeft zich in zeer moeilijke omstandigheden bevonden te hebben in Griekenland, kan de Raad in casu niet aannemen dat deze situatie volledig losstaat van verzoekers persoonlijke keuzes.

Bijgevolg kan de Raad in casu verzoeker zijn conclusie niet volgen dat door een gebrekkig optreden van Griekenland, hij zal terechtkomen in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Ter zitting haalt verzoeker nog een bijkomend argument aan wat betreft het feit dat hij behoort tot een minderheidsgroep binnen de islam en hiervoor zowel in Syrië als in Griekenland problemen kreeg aangezien deze mensen als "ongelovigen" worden beschouwd. De raadsvrouw van verzoeker voegt hier ter zitting nog aan toe dat dit een mogelijks effect kan hebben op zijn sociaal netwerk in Griekenland. De Raad moet evenwel met verweerder ter zitting vaststellen dat verzoeker nooit eerder in de uitgebreide bevragingen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS heeft aangehaald dat dit mogelijks een motief kan zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Griekenland. Ook al kan verzoeker tot het ogenblik van de zitting nieuwe elementen aanhalen, meent de Raad dat de laattijdigheid van deze redenen wel de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het blijkt op veelvuldige wijze dat verzoekers hoofdmotieven om naar België te komen duidelijk het feit was dat zijn broer in België is, dat België een goed onderwijsstelsel heeft en er volgens verzoeker veel werkkansen zijn (zie ook stuk 11 verklaring

DVZ – punt 27). Ook al kan de Raad begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker bij zijn broer wenst te zijn, blijkt geen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn broer, en kan een dergelijke reden niet aangenomen worden in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad is in casu van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat hij zich op de Griekse beschermingsstatus beroept. Er blijkt in zijn geval niet dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Evenmin is hiermee een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangetoond in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het weze immers opgemerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Thans bevindt verzoeker zich evenwel nog in de ontvankelijkheidsfase van zijn internationaal beschermingsverzoek in België en werd dus nagegaan of verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland. De Raad heeft supra vastgesteld dat dit kan verwacht worden aangezien niet blijkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet voor verzoeker een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker opmerkt dat het opvallend is dat het administratief dossier geen enkel rapport bevat over de situatie van statushouders in Griekenland, erkent de Raad dat voor een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangewezen dat verklaringen van verzoekers worden afgetoetst aan objectieve gegevens over de situatie van statushouders in het Unieland dat de bescherming heeft verleend. Het vertrouwensbeginsel is immers een weerlegbaar vermoeden (Ibrahim punt 86, Jawo punten 83 en 84, HvJ 21 december 2011, N.S. e. a. C-411/10 en C-493/10, punten 99, 100 en 105). Om te beoordelen of een verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar de lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100.) Gezien het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM zijn de autoriteiten gehouden tot een zo grondig mogelijk onderzoek (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 387 tem 389).

Het weze herhaald dat ook het Hof van Justitie in punt 88 van het arrest Ibrahim stelt dat de rechter ertoe gehouden is om op basis van objectieve en actuele gegevens te oordelen en dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft om zelf een rapport op te zoeken. Verzoeker heeft in casu ook zelf geen dienstige informatie gevoegd over Griekenland bij zijn gehoor bij verweerder. Het argument van verzoeker is evenwel niet langer dienstig nu de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet die informatie heeft opgevraagd en verweerder hieraan gevolg heeft gegeven. Door in het kader van de volle rechtsmacht een ex nunc beoordeling te maken en dus rekening te houden met het voorgelegde rapport in zijn beoordeling heeft de Raad conform punt 88 van het arrest Ibrahim gehandeld.

Er blijkt verder niet dat er essentiële elementen ontbreken teneinde over het beroep te kunnen uitspraak doen. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet aldus geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES